

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-336)

Jan (2) / 2021

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	14
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	19

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 156)

அத்யாயம் - 30 - க்ரியாசக்தி

ஸ்ரீ: உவாச:-

1. ஏஷா தே கதிதா சக்ர மயா சக்தி: க்ரியாத்மிகா

தஸ்யா வ்யாப்திமவோசம் தே ஸூர்ய ஸோம அக்நி பேதிதாம்

பொருள் - (மஹாலக்ஷ்மி கூறுவது) இந்த்ரனே! இப்படியாக உனக்கு நான் எனது க்ரியாசக்தி குறித்து உரைத்தேன். ஸூர்யன், சந்த்ரன், அக்னி என்ற வேறுபாடுகளுடன் கூடிய அவளுடைய மாறுபாடுகள் குறித்தும் உரைத்தேன்

2. வ்யூஹிநீம் அப்யவோசம் தே பீஜ பிண்டதாநத:

பத மந்த்ர ஸ்வரூபம் ச தஸ்யா: சக்ர நிபோத மே

பொருள் - பீஜம் மற்றும் பிண்டம் ஆகிய வேறுபாடுகளுடன் கூடியதான அவளுடைய கூட்டு மந்த்ரத்தையும் உனக்கு உரைத்தேன். இப்போது அவளுடைய பத மந்த்ரத்தின் ஸ்வரூபம் குறித்து நான் உரைக்கிறேன்.

3. அஜித அநல ஸர்காணாம் ஸம்யோக: பிண்ட ஆதிம:

கமல அநல ஸர்காணாம் யோக: பிண்டோ த்விதீயக:

பொருள் - முதல் பிண்டமானது ("ஜ்ர:"), "அஜித, அநல, ஸர்கம்" ஆகியவற்றின் கூட்டாக உள்ளது (அதாவது "ஜ, ர, ஹ"). இரண்டாவது பிண்டமானது ("க்ர:"), "கமல, அநல, ஸர்கம்" ஆகியவற்றின் கூட்டாக உள்ளது (அதாவது "க, ர, ஹ").

4. ச்வேத ஆஹ்லாதி ஸம்யோக: த்ருதீய: பிண்ட உச்யதே

ஸூர்ய ஊர்ஜ வ்யாபிநாம் பிண்டச்சதுர்த்தஸ்தேந மத்யத:

5. த்ரீண்யஸ்த்ராணி தத: கால சக்ராய ஹுதபுக்ப்ரியா

தாரகேணாந்விதச்சாதௌ சக்ரோயம் பதமந்த்ராட்

பொருள் - ச்வேதம் மற்றும் ஆஹ்லாதம் ஆகியவற்றின் கூட்டாக மூன்றாவது பிண்டம் ("பட்") உள்ளது. நான்காவது பிண்டமானது, "ஸூர்ய, ஊர்ஜ, வ்யாபி (ஹூம்)" என்பதன் கூட்டாக உள்ளது. இவைகளுக்கு நடுவில் மூன்று அஸ்த்ரங்கள் (அதாவது "பட்") என்பது சேர்க்கப்படுகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து "காலசக்ராய" என்பதும், அக்னியின் மனைவி பெயரான ("ஸ்வாஹா") என்பதும் சேர்க்கப்படுகிறது. இதன் தொடக்கத்தில் தாரகம் (அதாவது "ஓம்") உள்ளது. இவ்விதமாக உள்ளதே அனைத்து பத மந்த்ரங்களின் அரசனாக உள்ளது (இது "ஓம் ஜ்ர: க்ர: பட் ஹூம் பட் பட் பட் காலசக்ராய ஸ்வாஹா" என்பதாகும்).

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 23)

[வஸந்தன் ரதியிடம் உரைப்பது] தோழியே! காமன் உரைப்பது சரியே ஆகும். இது வெறும் தற்புகழ்ச்சி அல்ல. இந்த உலகில், ஒரு கொசுவானது யானையை எதிர்த்து நிற்குமோ? இந்த உலகின் வரலாற்றை நீ அறியவில்லை. உனது கணவனுடைய வீரச் செயல்களை நீ கண்டதில்லை. அதாவது,

36. வஹதி மஹிளாம் ஆத்யோ வேதாஸ்த்ரயீ முகரைர்முகைர்

வரதநுதயா வாமோ பாக: சிவஸ்ய விவர்த்ததே

ததாபி பரமம் தத்த்வம் கோபீஜநஸ்ய வசம்வதம்

மதநகதநைந்ந க்லிச்யந்தே கதம் ந்விதரே ஜநா:

பொருள் - (வஸந்தன் கூறுவது) முதலில் வெளிப்பட்டவனாகிய நான்முகன், மூன்று வேதங்களை ஓதும் தனது முகங்களில், தனது மனைவியை வைத்துள்ளான். சிவனுடைய இடது பாகமானது பெண் வடிவத்திலேயே மாறியது. யாருக்கும் வசப்படாத உயர்ந்த தத்துவமான நாராயணனும், கோபிகைகளுக்கு வசப்பட்டான். இவ்விதம் உள்ளபோது, மற்றவர்கள் எவ்விதம் மன்மதனுக்கு வசப்படாமல் இருப்பர்?

[காமன் உரைப்பது] சரியாக உரைத்தாய் வஸந்தா! உனது சொற்கள் எப்போதுமே அந்தந்த காலத்திற்கு ஏற்றபடியே உள்ளன.

37. விச்வம் யுவதிஸாத் க்ருதம் பவதா தத்தஸாயகே

விவேக: கிம் நு வர்த்ததேத விபக்ஷ அபி மயி ஸ்திதே

பொருள் - (காமன் கூறுவது) இந்த உலகம் முழுவதும் பெண்கள் வசமாக்குவதற்காக உன்னுடைய அம்பை எனக்கு நீ கொடுத்துள்ளாய். இவ்விதம் நான் முன்பாக நிற்கும்போது, விவேகன் நிலைப்பானோ?

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 33)

81. அஜடமானபோது, நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் ஈச்வரனுக்கும்
ஜ்ஞானத்தையொழியவும் தோற்றும்.

அவதாரிகை - ஜடமாகையாவது, ஸ்வயம்ப்ரகாசமன்றிக்கேயிருக்கை;
அஜடமாகை யாவது, ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கை; அத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - ஜடம் என்றால் தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாமை;
அஜடம் என்றால் தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுதல் ஆகும்.
இதனை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அஜடமானபோது, நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் ஈச்வரனுக்கும்
ஜ்ஞானத்தையொழியவும் தோற்றும்) என்று. அஜடமானபோது என்றது,
ஜடமென்றும் ஒரு பக்ஷம் சொல்லுகையாலே அப்படியன்றிக்கே
இப்படியானபோது என்றபடி. அந்த பக்ஷத்தை விட்டு இத்தை
உபபாதிக்கையாலே, இவர் தமக்கு இதுவே திருவுள்ளமென்று தோற்றாநின்றதிறே.
ஜ்ஞானத்தையொழியவும் தோற்றுமென்றது, ஜ்ஞானத்தாலே தன்னையறிய
வேண்டாதபடி, தானே ப்ரகாசிக்கும் என்றபடி.

விளக்கம் - “அஜடமானபோது” என்றால், “இதனை ஒரு சிலர் ஜடம் என்று
கூறுவதால், அவ்விதம் அல்லாமல் அஜடம் என்று உள்ளபோது” என்று பொருள்.

அந்த வாதத்தை விடுத்து, இதனை அருளிச்செய்வதால், இதுவே இவருடைய திருவுள்ளத்திற்கு ஏற்புடையதாகிறது என்பது வெளிப்படுகிறது. (ஜ்ஞாநத்தையொழியவும் தோற்றும்) - வேறு ஒரு ஞானத்தால் அறிய வேண்டாதபடி, தானே தன்னை வெளிப்படுத்தவல்லது என்று பொருள்.

82. ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தோற்றாது.

அவதாரிகை - இப்படி ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்குமாகில ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஜ்ஞாந வேத்யமாக வேண்டாதே, தானே தோற்ற வேண்டாவோ? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - “இவ்விதம் தானே வெளிப்படுதல் என்பதாக இருந்தால், சுத்தஸத்வமானது இந்த லோகத்தில் உள்ளவர்களுக்கு ஞானத்தால் அறிதல் என்பது இன்றி, தானாகவே வெளிப்பட வேண்டாமோ?”, என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தோற்றாது) என்று. இதுதான் அபியுக்தராலே விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது எங்ஙனே? என்னில், த்ரிவித அசேதனங் களன்றெடுத்தவற்றில், ப்ரக்ருதியும் காலமும் ஜடங்கள்; சுத்தஸத்வமான த்ரவ்யத்தையும் ஜடமென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். ஜடத்வமாவது ஸ்வயம்ப்ரகாசமன்றிக்கேயிருக்கை. பகவச் சாஸ்த்ராதி பராமர்சம் பண்ணினவர்கள், ஞானாத்மகத்வம் சாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே சுத்தஸத்வ த்ரயத்தை ஸ்வயம்ப்ரகாசமென்பார்கள். இப்படி ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகில் ஸம்ஸாரிகளுக்கு சாஸ்த்ர வேத்யமாக வேண்டாதே, தானே தோன்ற வேண்டாவோவென்னில் ஸர்வாத்மாக்களுடையவும் ஸ்வரூபமும் தர்மபூதஞானமும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்க, ஸ்வரூபம் தனக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய் வேறெல்லார்க்கும் ஞானாத்ர வேத்யமானாற் போலவும், தர்மபூதஞானம் ஸ்வாச்ரயத்துக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய் இதர்க்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசம் அல்லாதாப்போலவும் இதுவும் நியதவிஷயமாக ஸ்வயம்ப்ரகாசமானால் விரோதமில்லை. “யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யசேஷண ஸதா ஸ்வத: | தம்

ப்ரணமய ஹரிம் சாஸ்த்ரம் ந்யாய தத்வம் ப்ரச்சக்ஷமஹே” என்கிறபடியே, தர்மபூதஞானத்தாலே ஸர்வத்தையும் ஸாசக்ஷாக்கரித்துக் கொண்டிருக்கிற ஈச்வரனுக்கு, சுத்தஸத்வ த்ரயம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கிறபடி எங்ஙனையென்னில், இவனுடைய தர்மபூதஞானம், திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கிறாப்போலே, இதுவும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கலாம். இப்படி நித்யருக்கும் துல்யம். விஷய ப்ரகாச காலத்திலே தர்மபூதஞானம் ஸ்வாச்ரயத்துக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாசமானாற்போலே, முக்தருக்கும் அவ்வவஸ்தையிலே இதுவும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமானால் விரோதமில்லை. தர்மபூதஞானத்தினுடைய ஸ்வாத்ம ப்ரகாசன சக்தியானது விஷய ப்ரகாசமில்லாத காலத்தில் கர்மவிசேஷங்களாலே ப்ரதிபத்தையானாப்போலே, சுத்தஸத்வத்தினுடைய ஸ்வாத்ம ப்ரகாசன சக்தியும் பத்ததசையில் ப்ரதிபத்தையாகையாலே, சுத்தஸத்வம் பத்தருக்கு ப்ரகாசியாதொழுகிறது. “தியஸ் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் முக்தௌ ஸ்வாபாவிகம் யதா | பத்தே கதாசித் ஸம்ருத்தம் ததா அத்ராபி நியம்யதே”; இவ்வளவு அவஸ்தாந்தராபத்தி, விகாரி த்ரவ்யத்துக்கு விருத்தமன்று. ஆகையாலே ப்ரமாண ப்ரதிபந்நார்த்தத்துக்கு யுக்தி விரோதம் சொல்ல வழியில்லை - என்றிப்படி ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரத்திலே ப்ரதிபாதிக்கையாலே.

விளக்கம் - இந்தக் கருத்தானது வேதாந்ததேசிகனால் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் விளக்கமாக உரைக்கப்பட்டது; எப்படி? மூன்று வகையான அசேதங்களில் ப்ரக்ருதியும், காலமும் ஜடப்பொருள்கள் ஆகும். ஒரு சிலர் சுத்தஸத்வத்தையும் ஜடப்பொருள் என்று கூறுவதுண்டு; ஜடப்பொருள் என்றால் தன்னைத்தானே வெளிப்படுத்த இயலாத பொருள் ஆகும். பாஞ்சராத்ரம் முதலான ஆகமங்களை ஆராய்ந்து கற்றவர்கள், சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டபடி, சுத்தஸத்வம் என்பது ஞானம் பொருந்தியதாக உள்ளதால், ஜடம் அல்ல; தானாகவே வெளிப்படக்கூடியது என்பார்கள். இவ்விதம் (சுத்தஸத்வம்) தானாகவே வெளிப்படும் திறன் உள்ளது என்றால், சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் அறியப்படவேண்டிய அவசியம் இல்லாதது என்றால், அது ஏன் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களுக்குப் புலப்படாமல் உள்ளது? இதற்கான விடை கூறுவோம். ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமான ஞானமும், அதன் தர்மபூதஞானமும் தானாகவே

வெளிப்படக்கூடியவை ஆகும். இதில் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்பது அந்த ஆத்மாவிற்கு மட்டுமே வெளிப்படும், மற்றவர்களுக்கு அவரவர்களின் தர்மபூதஞானம் வழியாகவே மற்ற ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் புலப்படும். ஆனால் தர்மபூதஞானம் என்பது அந்த ஆத்மாவிற்கு மட்டுமே புலப்படும், மற்றவர்களுக்கு அல்ல. இது போன்று, சுத்தஸத்வம் என்பது ஈச்வரன், நித்யர் மற்றும் முக்தர் ஆகியோருக்கு மட்டுமே தானாகவே வெளிப்படும்; மற்றவர்களுக்கு அல்ல. ஆக இந்தக் கருத்துக்களில் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. ந்யாய தத்வத்தின் மங்கள ச்லோகம் - யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யசேஷண ஸதா ஸ்வத: | தம் ப்ரணம்ய ஹரிம் சாஸ்த்ரம் ந்யாய தத்வம் ப்ரச்சக்ஷமஹே - எந்த ஒரு ஸர்வேச்வரன் அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் தனது ஸ்வபாவம் காரணமாக அறிகிறானோ, அப்படிப்பட்ட ஹரியை வணங்கிவிட்டு ந்யாயதத்வம் என்ற இந்த சாஸ்த்ரத்தைக் கூறுகிறோம் - என்றது. இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். சுத்தஸத்வமானது ஸர்வேச்வரனின் தர்மபூதஞானத்தாலேயே அவனுக்குப் புலப்படுகிறது; இப்படி உள்ளபோது, அவனுக்கு சுத்தஸத்வம் தானாகவே புலப்படுவதாகக் கூறுவது எப்படி? விடை அளிப்போம்; ஸர்வேச்வரனின் தர்மபூதஞானம் என்பது அவனது திவ்யமான ஸ்வரூபம் உட்பட அனைத்தையும் புலப்பட வைக்கிறது என்று கூறினோம்; ஆயினும் அவனது ஸ்வரூபம் தானாகவே வெளிப்படவல்லது என்று கூறவில்லையா? இது போன்று அவனுக்கு சுத்தஸத்வமும், தர்மபூதஞானம் வழியே வெளிப்பட்டாலும், தானாகவே வெளிப்படுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். இது நித்யஸூரிகளுக்கும் பொருந்தும். ஒரு பொருளை உணர்த்தவல்ல காலத்தில், அந்த ஆத்மாவிற்கு தர்மபூதஞானம் தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்துவது போன்று, முக்தி அடைந்தவர்களுக்கு சுத்தஸத்வமானது தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும். இதில் எந்த முரண்பாடும் இல்லை. ஆனால் கர்மம் காரணமாக, ஒரு பொருளை உணர்த்தவேண்டிய நேரத்தில்கூட தர்மபூதஞானம் தடைபட்டு, தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள இயலாமல் போகலாம். இது போன்றே ஸம்ஸார பந்தத்தில் உள்ளதால், சுத்தஸத்வம் என்பது தன்னைத் தானாகவே வெளிப்படுத்த இயலாமல் போகிறது. “தியஸ் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் முக்தௌ ஸ்வாபாவிகம் யதா | பத்தே கதாசித் ஸம்ருத்தம் ததா அத்ராபி நியம்யதே - மோக்ஷ காலத்தில் தானாகவே வெளிப்படும் தர்மபூதஞானமானது, ஸம்ஸார காலத்தில் சில நேரங்களில் தடைபட்டு உள்ளது; இது போன்றே சுத்தஸத்வ

விஷயத்திலும் கொள்ளவேண்டும்". தொடர்ந்து மாற்றம் அடைந்தபடி உள்ள பொருள்கள் ஒரு சில நேரங்களில் ஒருவரால் ஏற்கவும்படலாம், நிராகரிக்கவும்படலாம்; மற்றவர்களும் அந்தப் பொருள் குறித்து இதே போன்று இருக்க வாய்ப்புண்டு. இதில் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. ப்ரமாணங்களால் தளிவாக நிரூபிக்கப்பட்ட பொருள்களுக்கு உதாரணம் மூலம் முரண்பாடு கண்டு பிடிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை.

83. ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் பிந்நமானபடியென் னென்னில்;

அவதாரிகை - கீழே, ஆத்மாவும் அஜடமாய், ஜ்ஞாநமும் அஜடமாயிருக்கச் செய்தே, அந்யோந்யம் பின்னமென்னுமித்தை தர்சிப்பித்தாப்போலே சுத்தஸத்வமும் அஜடமாயிருக்கச்செய்தே, இவையிரண்டிலும் பின்னமாயிருக்கும்படியை தர்சிப்பிக்கைக்காக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரச்நத்தை அநுவதிக்கிறார்.

விளக்கம் - ஆத்மாவும் அஜடமாகவும், தர்மபூதஞானமும் அஜடமாகவும் இருந்தபோதிலும், இவை ஒன்றுக்கொன்று தனித்தனியாக உள்ளதை மேலே உரைத்தார். இதனைப் போன்றே, சுத்தஸத்வமானது அஜடமாக உள்ளபோதிலும், இதுவும் ஞானம் மற்றும் ஆத்மா ஆகியவையும் தனித்தனியாக உள்ள விதத்தைக் காண்பிப்பதற்காக இதனைக் குறித்து அறிந்து கொள்ள விரும்புவர்கள் எழுப்பக்கூடிய வினாவை இங்கு தானாகவே எழுப்புகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் பின்னமானபடியென்? என்னில்) என்று.

விளக்கம் - சுத்தஸத்வமானது, ஆத்மா மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் எவ்விதம் வேறுபட்டது என்றால்... (அடுத்த சூர்ணையில் தொடர்கிறார்).

84. நானென்று தோற்றாமையாலும், சரீரங்களாய் பரிணமிக்கையாலும், விஷயங்களை யொழியவும் தானே தோற்றுகையாலும், சப்த ஸபர்சாதிகளுண்டாகையாலும் பிந்நமாகக் கடவது.

அவதாரிகை - அநேக ஹேதுக்களாலே அதுதன்னை தர்சிப்பிக்கிறார் “நானென்று தோற்றாமையாலும்” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் எழுப்பப்பட்ட கேள்விக்கு, பல காரணங்கள் மூலம் விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஆத்மவஸ்து ப்ரத்யக்காகையாலே அஹமென்று ப்ரகாசியா நிற்கும்; இது பராக்காகையாலே இதமென்றிறே ப்ரகாசிப்பது. இத்தாலே ஆத்மாவில் பின்னமென்றபடி. சரீராதிகளாய் பரிணமிக்கையாலே ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞானத்திலும் இரண்டிலும் பின்னமென்றபடி. ஏகரூபனாகையாலே ஆத்மாவுக்கு பரிணாமமில்லையிறே. ஜ்ஞானத்துக்கு பரிணாமமுண்டேயாகிலும், சரீராதிகளாய் பரிணமியாதிறே. விஷய நிரபேஷமாக ப்ரகாசிக்கையாலும், சப்த ஸபர்சாதிகளுக்கு ஆச்ரயமாகையாலும் விஷய ஸந்நிதியிலொழிய ப்ரகாசிப்பதும் செய்யாதே, சப்தாத்யாச்ரயமன்றிக்கே தத் க்ராஹகமாயிருக்கிற ஜ்ஞானத்தில் பின்னமென்றபடி.

விளக்கம் - ஆத்ம வஸ்துவானது தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளவல்லது என்பதால் “நான்” என்று புலப்பட்டபடி இருப்பதாகும்; ஆனால் சுத்தஸத்வமானது தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்தாதது என்பதால் “அது” என்று புலப்பட்டபடி இருக்கும். இதன் விளைவாக, சுத்தஸத்வமானது ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ளது. சரீரம் போன்றவையாக வெளிப்படுவதால் ஆத்மா மற்றும் ஞானம் ஆகிய இரண்டைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகும். ஒரே ரூபமாக உள்ள ஆத்மாவிற்குப் பரிணாமம் இல்லை. ஞானத்திற்குப் பரிணாமங்கள் உண்டு என்றாலும், சரீரம் போன்றவையாக பரிணமிக்காது. எந்தவிதமான விஷயங்களையும் எதிர்பாராமல் வெளிப்படுவதாலும், “ஓசை, தொடு உணர்ச்சி” போன்ற பலவற்றுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ளதாலும், விஷயங்கள் இருந்தால்

அல்லாமல் வெளிப்படுவது என்பது செய்யாமல், ஓசை போன்றவற்றுக்கு இடமாக
இல்லாமல் அவற்றை கிரஹிப்பதாலும், ஞானத்திலிருந்து வேறுபட்டதாகும்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 301)

4-7-3 ஈவிலாத தீவினைகள் எத்தனை செய்தனன்கொல்?

தாவி வையங்கொண்ட எந்தாய்! தாமோதரா! என்றென்று

கூவிக்கூவி நெஞ்சருகிக் கண் பனி சோர நின்றால்

பாவி நீயென்றொன்று சொல்லாய் பாவியேன் காண வந்தே

பொருள் - எந்தவிதமான அழிவும் இல்லாதபடியான எத்தனைவிதமான
கொடுமையான பாபங்களை நான் செய்தேனோ? அது ஏன் என்றால், “இந்த
லோகங்கள் முழுவதையும் உனது திருவடிகளால் அளந்து, இவை வேறு யாருக்கும்
அடிமை இல்லை என்னும்படியாகச் செய்த எனது ஸ்வாமியே! உன்னைத் தவிர
வேறு கதி இல்லை என்றுள்ளவர்களுக்கு அடங்கி நடப்பவன் என்பதை
உணர்த்தும் விதத்தில் தாம்புக் கயிற்றால் கட்டப்பட்ட வயிறு கொண்டவனே!”,
என்று பலவாறு அழைத்து எனது கண்கள் காணும்படி, என் முன்பாக வந்து நின்று,
“நீ ஒரு பாபி” என்று சொல்லாமல் உள்ளாய் என்பதால் ஆகும்.

அவதாரிகை - எனக்கு உன்னைக் காட்டாதொழிந்தால், “நீ என்னைக் காண்கைக்கு
பாக்யம் பண்ணிற்றிலை” என்றாகிலும் என் கண்முகப்பே வந்து ஒன்று
சொல்லுகிறிலை என்கிறார்.

விளக்கம் - என் முன்பாக வந்து எனக்கு உன்னை நீ காண்பிக்கவில்லை
என்றாலும், “நீ என்னைக் காணும்படியான பாக்கியம் செய்யவில்லை”

என்றாகிலும் எனது கண்கள் முன்பாக வந்து ஒரு சொல் உரைப்பதில்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஈவிலாத தீவினைகள்) நான்தான் பெரிய பாபத்தைப் பண்ணுகிறேன்; அநுபவித்தாலும் மாளாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணவேணுமோ? “நாபுத்தம் சஷீயதே கர்ம” என்கிற வசநமும் என்னளவிலே பொய்யோ? புஜித்தாலும் குறையாதிருக்க வேணுமோ? புஜித்தோவென்னில்; எல்லாம் புஜித்தாரிறே, அரை சஷணம் முகம் மாற வைத்தபோதே.

விளக்கம் - (ஈவிலாத தீவினைகள்) - நான் மிகப் பெரிய பாபங்களைச் செய்தபடி உள்ளேன். அநுபவித்தாலும் அழியாதபடி உள்ள பாபங்களைச் செய்யவேண்டுமோ? நாபுத்தம் சஷீயதே கர்ம - கர்மங்களால் அநுபவித்தால் அல்லாமல் கழிவதில்லை - என்ற வசனம் என் விஷயத்தில் பொய்யாகுமோ? அநுபவித்தாலும் குறையாமல் இருக்க வேண்டுமோ? ஆனால் ஆழ்வார் தனது கர்ம பலனை அநுபவித்தாரோ என்றால், சிறிது நேரம் அவர் அவனைக் காணாமல் முகம் மாறியபோதே அநுபவித்தார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (தீவினைகள் எத்தனை செய்தனன்கொல்) “செய்வினை” என்று ஒன்றாயிருந்ததோ? எத்தனை கோடி பாபத்தைப் பண்ணினேனோ? (தாவி இத்யாதி) அரிய செயல்களை வருத்தமறச் செய்யவல்லவனன்றோ? அது செய்யுமிடத்தில் வரையாதே எல்லாரையும் ரக்ஷிக்குமவனன்றோ? அவன் இவற்றை ரக்ஷிக்க அடியிட்டான், அச்செயலிலே இவரும் அநந்யார்ஹராய் “எந்தாய்!” என்கிறார்.

விளக்கம் - (தீவினைகள் எத்தனை செய்தனன்கொல்) - “செய்த தீவினை” என்று ஒருமையில் கூறலாம்படி, ஒரே ஒன்று மட்டுமே உள்ளதோ? எத்தனை கோடி பாபங்களை செய்துள்ளேனோ? (தாவி இத்யாதி) - மிகவும் கடினமான செயல்களையும், எந்தவிதமான சிரமமும் இன்றி எளிதாகச் செய்யவல்லவன் அல்லவோ? அவன் இவை அனைத்தையும் காப்பதற்காக ஒரு செயலைச் செய்தான்; அந்தச் செயலில் யாரையும் விடாமல் உள்ளான்; அந்தச் செயலில்

மயங்கி நின்ற இவர் அவனிடம் தோற்று, அவனுக்கு மட்டுமே உடைமையானவர் என்னும்படியாக நின்று, “எனது தந்தையே”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தாமோதரா) “நீ எங்களுக்குப் பிள்ளையாய் வந்து பிறக்க வேணும்” என்று சிலர் இரக்க, அவர்களுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி உன்னை விதேயமாக்கினவ னன்றோ? உன் வயிறு வாழாமலன்றோ இப்படி களவு கண்டு கட்டுண்டு அடியுண்டது. (என்று என்று) இத்தை ஒருகால் சொல்லி, பின்பு வேறொன்றைச் சொல்லுமவரன்றே. (கூவிக்கூவி) இவ்வபதாநங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டு. (நெஞ்சு உருகி) முந்துறக் கூவுகிற இது, பிற்படக் கூவுமதுக்கு வர்த்தகமாம்படி கூவுகிற தம்மிடற்றோசை செவி வழியே புக்கு, நெஞ்சானாது த்ரவ த்ரவ்யமாய் உருகுமாயிற்று.

விளக்கம் - (தாமோதரா) - “நீ வந்து எங்களுக்குக் குழந்தையாகப் பிறக்கவேண்டும்” என்று சிலர் உன்னை வேண்டி நின்றனர். அப்போது அவர்கள் உன்னைக் கட்டி வைக்கவும், அடிக்கவும் செய்யலாம்படியாக, உன்னை அவர்கள் வசம் இழந்தவன் அல்லவோ? உனது வயிறு வாழாமல் அல்லவோ அவர்களிடம் களவு செய்து, கட்டுப்பட்டு அடி வாங்கினாய்? (என்று என்று) - இவற்றை ஒருமுறை உரைத்து, அடுத்த முறை வேறு ஒன்றை உரைப்பவர் அல்லர். (கூவிக்கூவி) - இத்தகைய அரிய செயல்களை உரைத்து அழைத்து அழைத்து. (நெஞ்சு உருகி) - முதலில் கூறுகின்ற இது, அடுத்து கூறுவதை வளர்ப்பது போன்று கூவுகின்ற அவருடைய ஒலியானது, அவருடைய காதுகளின் வழியே அவர் உள்ளே புகுந்து, அவருடைய நெஞ்சத்தை நீர்ப்பண்டமாக உருகி நிற்கும்படிச் செய்தது.

வ்யாக்யானம் - (கண் பனி சோர நின்றால்) உருகின நெஞ்சுக்குப் போக்குக் கண்டு விடுமாப்போலே கண்ணநீர் ப்ரவஹிக்கும்படி நின்றால். (பாவி இத்யாதி) நான் நிராசனாய் தரிக்கும்படியாக; “இந்த்ரனுக்கு உதவினோம், யசோதாதிகளுக்கு உதவினோமென்றத்தை நினைத்து நசை பண்ணுகிறதேன்?”. “அவன் ஸத்தவ நிஷ்டன், அவன் தாய், நீ பாவி” என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னாலாகாதோ? தேவாஸூர விபாகத்தைப் பண்ணினவாறே அவனையும் “ஸத்தவ நிஷ்டன்” என்னலாமிறே.

விளக்கம் - (கண் பனி சோர நின்றால்) - உருகி நின்ற நெஞ்சத்தின் உணர்ச்சிகள் அனைத்திற்கும் போக்குவீடாக உள்ளது போன்று கண்ணீர் பெருகி நிற்கும்படியாக. (பாவி இத்யாதி) - நான் எனது ஆசைகளை விட்டு தரிக்கும்படியாக. இதனைக் கேட்ட எம்பெருமான் ஆழ்வாரிடம், “நாம் இந்த்ரனுக்கு உதவி செய்தோம், யசோதைக்கு உதவி செய்தோம் என்பதை எண்ணி நீவிர் ஆசை கொள்வது ஏன்?” என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் அவனிடம், “இந்த்ரன் ஸத்வநிஷ்டன், யசோதை எனது தாய், நீ பாபி”, என்று ஒரு சொல்லாவது உரைக்க மாட்டாயா என்பதால் ஆசை கொண்டேன்”, என்றார். ஆனால் இந்த்ரன் ஸத்வநிஷ்டனோ என்றால், தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டைக் காணும்போது அவனை இவ்விதம் உரைக்கலாம்.

வ்யாக்யானம் - (ஒன்று சொல்லாய்) “நீ பாக்யவான்” என்னவுமாம், “பாவி” என்னவுமாம்; அதிலர்த்தங் கொண்டு கார்யமில்லை; உன்மிடற்றோசை கேட்குமித்தனையே எனக்கு வேண்டுவது. நிர்ப்பந்தமுள்ளதொன்று உண்டு, சொல்லுமிடத்தில். (பாவியேன் காண வந்து) என் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி வந்து சொல்லவேண்டும். நெஞ்சிலே மறைந்திருந்து சொல்லிலுமாமிறே, அத்தால் போராது. (பாவியேன்) நாடடைய உண்டு உடுத்துத் திரியாநிற்க, இப்படி கேளாவிடில் ஜீவியாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணின நான். (காண வந்து) இவருடைய சப்தாதி விஷய ப்ராவண்யம் இருக்கிறபடி; “சொல்லாய்” என்பது, “காண” என்பதாகிறார். சொல்லாயென்றது சொல்லவேணுமென்னவுமாம்; சொல்லுகிறிலை; “ஈவிலாத தீவினைகளைத்தனை செய்தனன் கொல்” என்று அந்வயிக்கவுமாம்.

விளக்கம் - (ஒன்று சொல்லாய்) - “நீ பாக்கியவன் செய்தவன்” என்று உரைக்கலாம்; “நீ பாபி” என்று உரைக்கலாம்; ஆனால் இவற்றின் அர்த்தங்கள் எவற்றையும் நான் பெரிதாக எண்ணவில்லை; என்னை நோக்கி நீ கூறும் சொற்களை நான் நன்கு கேட்கவேண்டும் என்பதே எனக்குப் போதுமானது ஆகும். ஆனால் அவ்விதம் நீ உரைக்கும்போது ஒரு நிர்ப்பந்தம் உள்ளது. “அது என்ன?”, என்று ஸர்வேச்வரன் கேட்க, விடை அளிக்கிறார். (பாவியேன் காண வந்து) - எனது கண்களுக்கு

முன்பாக நீ வந்து நின்று அவ்விதம் உரைக்கவேண்டும். எனது நெஞ்சத்தில் மறைந்து நின்று நீ உரைப்பது போதாது. (பாவிவேன்) - இந்த நாடு முழுவதும் உண்டும் உடை உடுத்தியும் திரிந்தபடி உள்ளபோது, இவ்விதம் சொற்களைக் கேட்காமல் என்னால் இருக்க இயலவில்லை; இப்படிப்பட்ட சொற்களைக் கேட்க இயலாதபடியான பாபம் செய்தேன். (காண வந்து) - இவருக்கு ஒலி போன்றவற்றின் மீது ஈடுபாடு எந்த அளவிற்கு உள்ளது என்றால் “சொல்லாய்” என்பது, “காணும்படி வாராய்” என்பதாக உள்ளார். “சொல்லாய்” என்பதற்கு, “சொல்லாமல் உள்ளாய், சொல்லவேண்டும்” என இரண்டு பொருள்கள் உள்ளன. “ஈவிலாத தீவினைகள் எத்தனை செய்தனன் கொல்” என்று படிக்கவும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 17)

வ்யாக்யானம் - (பக்தி தத்தவ ஜ்ஞாந அம்ருதாப்தி பரிவாஹ சுபைர் வசோபி:) பக்தி தத்வஜ்ஞானங்களாகிற அம்ருதாப்தியினுடைய பரிவாஹ ரூபமான சுபமான வசஸ்ஸுக்களாலே. உபாயம் ஈச்வரனாகையாலே, ஜ்ஞான பக்திகள் போகரூபமாய், அபரிச்சின்னமாயிருக்கும் என்கை. பரிவாஹமாவது அவ்வவ ரக்ஷணார்த்தமாக அதிக ஜல நிர்க்கமன ஸ்ரோதஸ்ஸு. வசஸ்ஸுக்களுக்கு சுபபத்வமாவது, “அவிஸ்தரம ஸந்தித்தம்” இத்யாதி,களை உடைத்தாயிருக்கை. (லோகே) பகவத் பக்திக்கு மேட்டுமடையான ஸம்ஸாரத்திலே. “ஸைஷா பார்க்கவீ வாருணீ வித்யா | பரமே வ்யோமந் ப்ரதிஷ்ட்டிதா” என்று பரமபதத்தில் பரிமாறக் கடவ பக்தியை, “நான்முகனார் பெற்ற நாட்டுளே நற்பாலுக்குய்த்தனன்” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரத்திலே நடையாடும்படி பண்ணினபடி. (அவதீர்ண) ஈச்வராவதாரம் போலேயிறே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான பக்த்யவதாரம். (பரமார்த்த) பரம ப்ரயோஜன ரூபமாயிருக்கை. (ஸமக்ர) “அதனில் பெரிய” என்னும்படி குறைவற்றிருக்கை. (பக்தியோகாய) பக்தியை உடையரான. உக்தமான பக்தி தத்வஜ்ஞானங்கள் இரண்டையும் பக்திசப்தத்தாலே சொல்லிற்று, இரண்டும் ஒரு நீரானபடியாலே. (யமிநாம் வராய) “முடியானே”யில் சொல்லுகிறபடியே, அவனையல்லது அறியாத கரணங்களை உடையராயிருப்பார்க்குத் தலைவரானவர்க்கு; “வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது” என்றிருக்குமவர்க்கு வரணீயராயிருக்குமவர் என்றுமாம். “அபரிமித அச்சுயத

பக்தி தத்தவ ஜ்ஞாந அம்ருதாப்தி பரிவாஹ சபைர் வசோபி:, லோகே அவதீர்ண பரமார்த்த ஸமக்ர பக்தியோகாய யமிநாம் வராய நாதமுநயே பூயோ நம:”.

விளக்கம் - (பக்தி தத்தவ ஜ்ஞாந அம்ருதாப்தி பரிவாஹ சபைர் வசோபி:) – பக்தி மற்றும் தத்வஞானம் என்பதான அம்ருத வெள்ளத்தின் வெளிப்பாட்டு ரூபமாக உள்ள சுபமான சொற்களால். உபாயம் என்பது ஈச்வரனாக உள்ளதால் ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகியவை இனிமையாக, அளவிட்டுக் கூற இயலாதபடியாக உள்ளன. பரிவாஹம் என்பது அந்தந்த காப்பாற்றும் செயலை வெளிப்படுத்துவதாக, அதிகமான நீருடன் தடையின்றி புறப்படுவதான வெள்ளம் போன்று. சொற்களுக்கு சுபமாக இருத்தல் என்பது கிஷ்கிந்தா காண்டம் (3-31) – அவிஸ்தரம் ஸந்திக்தம் - அனுமானுடைய மார்பிலிருந்தும் தொண்டையிலிருந்தும் வரும் வாக்கியம் – என்பது போன்ற தன்மைகளைக் கொண்டதாக இருத்தல். (லோகே) - பகவத் பக்திக்கு மேட்டுப் பகுதியாக உள்ள ஸம்ஸாரத்தில். ப்ருகுவல்லீ (3) – ஸைஷா பார்க்கவீ வாருணீ வித்யா | பரமே வ்யோமந் ப்ரதிஷ்டிதா - இது ப்ருகுவிற்கு வருணனால் உபதேசிக்கப்பட்ட வித்யை; இது பரமபதத்தில் உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப, பரமபதத்தில் மட்டுமே நிற்கவல்ல பக்தியை. திருவாய்மொழி (7-5-1) – நான்முகனார் பெற்ற நாட்டுளே நற்பாலுக்கு உய்த்தனன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரத்தில் நிலைநிற்கும்படியாக. (அவதீர்ண) - ஈச்வரனுடைய அவதாரங்கள் போன்று தானே பலனாக உள்ள பக்தி அவதாரம். (பரமார்த்த) - மிகுந்த உயர்ந்த பயனையே வடிவமாகக் கொண்டு. (ஸமக்ர) – திருவாய்மொழி (10-10-10) - அதனில் பெரிய – என்பதற்கு ஏற்ப எந்தக் குறையும் இன்றி இருத்தல். (பக்தியோகாய) - பக்தியைக் கொண்டவராகிய. மேலே கூறப்பட்ட பக்தி மற்றும் தத்வஞானம் ஆகிய இரண்டையும் பக்தி என்ற சொல்லால் உரைத்தார்; இரண்டும் ஒரே நீர் போன்று உள்ளதால் ஆகும். (யமிநாம் வராய) - திருவாய்மொழி (3-8) – முடியானே - என்ற திருவாய்மொழியில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனைத் தவிர வேறு எதனையும் அறியாத புலன்களைக் கொண்டவர்களுடைய தலைவராக உள்ளார். முதல் திருவந்தாதி (11) – வாய் அவனை அல்லது வாழ்த்தாது - என்பதாக உள்ளவர்களுக்கு விரும்பத்தக்கவராக உள்ளவர். ச்லோகத்தை “அபரிமித அச்சுத பக்தி தத்தவ ஜ்ஞாந அம்ருதாப்தி பரிவாஹ சபைர் வசோபி:, லோகே அவதீர்ண

பரமார்த்த ஸமக்ர பக்தியோகாய யமிநாம் வராய நாதமுநயே பூயோ நம:" என்று
படிக்கவும்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்